

Arrest

nr. 229 386 van 28 november 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten K. LUYCKX en B. VERBELEN
Amerikalei 122, 4de verdieping / bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juli 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VERBELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 1995 is verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 18 april 2007 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens heling en mededaderschap. Op 23 april 2007 wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 5 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 23 maart 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt vervolgens ingetrokken en op 13 februari 2012 wordt een nieuwe ongegrondheidsbeslissing genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 141 755 op 25 maart 2015 het beroep verwerpt.

Op 2 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: L.

Voornaam: R.

Geboortedatum: (...)1977

Geboorteplaats: Onbepaald

Nationaliteit: Israël

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet zij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 01.07.2019 voor bendevorming, gewone diefstal en heling. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Het is mogelijk dat de betrokkene familie (2 kinderen en een partner) heeft in België. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.03.2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 01.07.2019 voor bendevorming, gewone diefstal en heling. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 01.07.2019 voor bendevorming, gewone diefstal en heling. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.03.2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

*Vasthouding
(...)"*

Verzoeker wordt vrijgelaten en een nieuwe termijn tot 9 juli 2020 wordt hem toegestaan om het grondgebied te verlaten, om medische redenen.

Op 2 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod voor drie jaar. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker eveneens een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 235 764.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht, houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende.

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer demotivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni, meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

- Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*
- Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.*

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend, onvoldoende nauwkeurig en zelfs foutief is !

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden. “Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M.; Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 2.07.2019 (bijlage 13 septies) geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in het bezit was van een geldige Hongaarse verblijfsvergunning.

Verzoeker heeft weliswaar de Israelische nationaliteit en is in het bezit van een Israëlisch paspoort geldig tot 14.12.2026. Daarenboven beschikt hij ook over een Hongaarse verblijfsvergunning die geldig is tot 26.12.2020. Verwerende partij was hiervan bij het nemen haar beslissing op 2.07.2019 wel degelijk op de hoogte.

Dat verzoeker op basis van voormelde Hongaarse verblijfstitel 'TARTOZKODASI ENGEDELY MUNKAVALLAS' gemachtigd is om zonder visum het grondgebied van de Schengenlidstaten binnen te komen en daar te verblijven (cfr. art. 2.16,a en 22 van de VERORDENING (EU) 2016/399 VAN HET

EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore).

Dat verzoeker m a.w. op het ogenblik van de inontvangstname van de bijlage 13 septies rechtmatig in België verbleef. Dat de beslissing dd. 2.07.2019 dan ook vernietigd dient te worden alsook geschorst gezien zij behept is met allerhande onwaarheden en tegenstrijdigheden .

1) Verwerende partij verwijt verzoeker niet in het bezit te zijn van een geldig visum : verzoeker heeft geen visum nodig om te reizen binnen de EU.

2) Verwerende partij stelt dat verzoeker nooit gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 22.03.2012. Tevens zou hij met het bewijs leveren dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd : Verzoeker heeft België wel degelijk verlaten en heeft „n Hongarije een verblijfsvergunning aangevraagd en verkregen (zie stuk 2 bundel verzoeker).

3) Verzoeker kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken : verzoeker is niet onvermogen en heeft zijn verblijfsvergunning verkregen op basis van professionele activiteiten in Hongarije Hij was in de mogelijkheid om aan Justitie een borgsom van 12.500 € te betalen, wat impliceert dat hij wel degelijk financiële middelen heeft.

4) Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde om de overname te vragen aan Hongarije (!): Verwerende partij spreekt zichzelf wel degelijk tegen wanneer zij stelt een overname te moeten vragen aan Hongarije waar zij eerste beweert dat verzoeker niet over een geldig reisdocument beschikt. Wat heeft verzoeker te zoeken in Hongarije als er geen duurzame banden met Hongarije zouden zijn?

Verwerende partij doet aannames die zij niet verifieert bij verzoeker.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing dd. 2.07.2019 dat de vrouw en kinderen van verzoeker illegaal in België verblijven zonder te verifiëren of zij al dan niet in het bezit zijn van een Hongaarse verblijfsvergunning of een recht hebben dat afgeleid is van het Hongaars verblijfsstatuut van verzoeker. Verwerende partij deed hieromtrent geen enkel onderzoek

Wanneer de verwerende partij beslist om haar beslissing te steunen op informatie die ze zelf heeft opgezocht dan dient ze zich er van te vergewissen of ze alle mogelijke actuele informatie heeft om tot haar besluit te komen. Tevens dient zij verzoekende partij hiervan minstens van op de hoogte te stellen zodat hij haar standpunt dienaangaande kenbaar kan maken. Het voorgaande is echter niet gebeurd.

Indien de bestreden beslissing wordt gesteund op informatie die de gemachtigde zelf heeft opgezocht dient hij zich er van te vergewissen of hij alle mogelijke actuele informatie heeft om tot zijn besluit te komen en verzoeker hier minstens van op de hoogte te stellen zodat hij zijn standpunt dienaangaande kenbaar kan maken. Het is het ene of het andere: of de gemachtigde beperkt zich tot de voorliggende informatie om tot zijn besluit te komen of hij actualiseert zelf het dossier; maar dan wel volledig en biedt verzoeker de mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken. Verweerder kan niet worden bijgetreden waar hij zonder meer meent dat het verzoek er toe kwam in casu alle nuttige stukken over te maken. Met zijn betoog maakt verzoeker e schending van het zorgvuldigheidsbeginselaannemelijk. Verweerder brengt geen elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden. (Arrest RW. nr. 227 170 van 29 mei 2019).”

2.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat *in casu* de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of geldig visum op het moment van de arrestatie. Daarnaast wordt verzoeker geacht de openbare orde te kunnen schaden, nu hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 1 juli 2019 voor bendevoering, gewone diefstal en heling. Feiten waarvoor hij later

mogelijks veroordeeld kan worden. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker reeds eerder bevolen werd om het grondgebied te verlaten, doch dat hij niet het bewijs kan leveren dat hij het bevel betekend op 22 maart 2012 heeft uitgevoerd, en op grond van artikel 74/14, § 3, 3° omdat hij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor bendevoering, gewone diefstal en heling. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

2.2.1 Verzoeker betwist dat hij niet op het grondgebied mocht verblijven en verwijst naar zijn geldige Hongaarse verblijfsvergunning. Verzoeker heeft de Israëlische nationaliteit en is in het bezit van een Israëlisch paspoort geldig tot 14 december 2026. Daarenboven beschikt hij over een Hongaarse verblijfsvergunning die geldig is tot 26 december 2020. Op basis van de Hongaarse verblijfstitel is hij gemachtigd om zonder visum het grondgebied van de Schengenlidstaten binnen te komen en daar te verblijven. Verzoeker verwijst naar de artikelen 2.16a en 22 van de Schengengrenscore (Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen).

Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd waar hij meent dat hij op grond van zijn Hongaarse verblijfsvergunning onbeperkt op het grondgebied van België mag verblijven. Verzoeker verwijst naar de artikelen 2 en 22 van de Schengengrenscore.

Artikel 2.16a van de Schengengrenscore bepaalt:

“definities

In deze verordening wordt verstaan onder:

16 „verblijfsvergunning”:

a) de door de lidstaten overeenkomstig het uniforme model van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad afgegeven verblijfsvergunningen en de op grond van Richtlijn 2004/38/EG afgegeven verblijfskaarten;”

Artikel 22 van de Schengengrenscore bepaalt:

“Overschrijding van de binnengrenzen

De binnengrenzen kunnen op iedere plaats worden overschreden zonder dat personen, ongeacht hun nationaliteit, worden gecontroleerd.”

Het gegeven dat er geen controles meer worden gehouden aan de binnengrenzen, impliceert niet, in weerwil van verzoekers betoog, dat een derdelander met een verblijfsvergunning van een Schengenlidstaat de binnengrenzen onbeperkt mag overschrijden en er onbeperkt mag verblijven.

De verwerende partij verwijst hiervoor naar de artikelen 20 e.v. van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst).

Artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst bepaalt:

“1. Vreemdelingen die niet aan de visumplicht zijn onderworpen, mogen zich voor de duur van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden, gerekend vanaf de datum van eerste binnenkomst, op het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen vrij verplaatsen, voorzover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e), bedoelde voorwaarden voor binnenkomst.”

Artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst bepaalt:

“1. Vreemdelingen die houder zijn van een geldige, door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven verblijfstitel, mogen zich gedurende een periode van ten hoogste drie maanden op grond van deze titel en van een geldig reisdocument vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige overeenkomstsluitende partijen, voorzover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c) en e),

bedoelde voorwaarden voor binnenkomst, en niet gesignaleerd staan op de nationale signaleringslijst van de betrokken overeenkomstsluitende partij.”

Artikel 22 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst bepaalt:

“1. Vreemdelingen die op regelmatige wijze op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij zijn binnengereisd, dienen zich onder de door ieder van de overeenkomstsluitende partijen vastgestelde voorwaarden aan te melden bij de bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende partij op wier grondgebied zij binnenkomen. Deze aanmelding kan naar keuze van elke overeenkomstsluitende partij hetzij bij binnenkomst, hetzij binnen drie werkdagen te rekenen vanaf de datum van binnenkomst, in het binnenland geschieden.

2. Vreemdelingen die op het grondgebied van één der overeenkomstsluitende partijen verblijven en zich naar het grondgebied van één der overige overeenkomstsluitende partijen begeven, dienen aan de in lid 1 neergelegde verplichting te voldoen.”

Verzoeker kan bijgevolg enkel voor een periode van ten hoogste drie maanden binnen een periode van ten hoogste zes maanden in een andere Schengenlidstaat verblijven op grond van de Hongaarse verblijfstitel. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft. De Raad merkt op dat uit het medisch stuk 3, in bijlage van het verzoekschrift, in ieder geval kan worden afgeleid dat verzoeker minstens sinds oktober 2018 in België verblijft. In het stuk 3 attesteert dokter D.A. van het UZ Antwerpen dat verzoeker bij hem in behandeling is en strikt wordt opgevolgd om de twee weken, sinds oktober 2018. Verder blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier en verzoeker toont ook niet aan dat hij zich heeft aangemeld bij binnenkomst of binnen de drie dagen vanaf de binnenkomst in België. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij minder dan drie maanden binnen een periode van zes maanden op het Belgische grondgebied verbleef bij de afgifte van de bestreden beslissing. Het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten wordt aldus niet weerlegd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.2 Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 22 maart 2012. Hij heeft immers een verblijfsvergunning in Hongarije gevraagd en verkregen. Verzoeker verwijst naar stuk 2 in bijlage van het verzoekschrift.

De Raad merkt op dat het bezit van een verblijfsvergunning voor Hongarije nog niet het bewijs levert dat verzoeker het Belgische grondgebied effectief heeft verlaten. Uit het stuk 2 kan immers niet worden afgeleid dat de vergunning *in persona* aan verzoeker is afgegeven in Hongarije. Verder dient de Raad te herhalen dat verzoeker niet heeft voldaan aan de meldingsplicht bij binnenkomst of binnen de drie dagen na binnenkomst, waardoor hij niet kan aantonen wanneer hij België is binnengekomen. Het oordeel van de verwerende partij dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 22 maart 2012 is niet kennelijk onredelijk, nu hij niet het bewijs kan leveren dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

2.2.3 Verzoeker betwist ook dat hij niet ‘met zijn eigen middelen wettelijk kan vertrekken’. Hij wijst erop dat hij op basis van zijn professionele activiteiten in Hongarije een verblijfsvergunning heeft verkregen en dat hij in de mogelijkheid was om aan justitie een borgsom van 12.500 euro te betalen waaruit blijkt dat hij wel degelijk financiële middelen heeft.

Verzoeker bekritiseert aldus het motief waarbij hij met toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet zonder verwijl naar de grens wordt teruggedleid. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker is vrijgelaten en hem een nieuwe termijn is toegestaan om het

grondgebied te verlaten, met name tot 9 juli 2020. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang meer bij zijn kritiek op het motief dat hij zonder verwijl naar de grens wordt teruggeleid.

2.2.4 Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing tegenstrijdigheden bevat door enerzijds te stellen dat hij niet over een geldig reisdocument beschikt en anderzijds om een overname van verzoeker vraagt aan de Hongaarse autoriteiten. De Raad verwijst naar de bespreking onder 2.2.1 waaruit blijkt dat er van een tegenstrijdigheid geen sprake is. Het is niet omdat verzoeker over een Hongaarse verblijfsvergunning beschikt dat hij over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt in België. Verzoeker kan, met toepassing van artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst slechts voor de duur van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden vanaf de eerste binnenkomst op het grondgebied van België verblijven. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij aan deze voorwaarden voldoet.

2.2.5 Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gedaan met betrekking tot de verblijfssituatie van zijn vrouw en kinderen en de verwerende partij gaat er integendeel vanuit dat zij illegaal verblijven in België.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd met betrekking tot zijn vrouw en kinderen. De verwerende partij motiveert hieromtrent het volgende: *“Het is mogelijk dat de betrokkene familie (2 kinderen en een partner) heeft in België. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.”* De verwerende partij stelt aldus vast dat ook verzoekers vrouw en kinderen illegaal op het grondgebied verblijven. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Waar verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maakt hij aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Met zijn betoog toont verzoeker ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het vermoeden van onschuld volgt uit art. 6.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) dat rechtstreeks van toepassing is in de Belgische rechtsorde. Volgens het Hof van Cassatie is het vermoeden van onschuld ook een ongeschreven algemeen rechtsbeginsel, dat dezelfde waarde heeft als een wet.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dd. 2.07.2019 foutief dat er in hoofde van verzoeker een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde.

Er wordt op geen enkele wijze vermeld hoe en vooral waarom verzoeker de openbare orde opnieuw zou kunnen schaden. Verwerende partij bewijst vooreerst niet dat verzoeker door zijn gedrag ooit de openbare orde zou hebben geschaad.

Dat de O.R. te Turnhout immers besliste om verzoeker in vrijheid te stellen mits betaling van een borgsom van 12.500 € hetgeen geenszins gebeurd zou zijn mocht verzoeker een gevaar vormen voor de openbare veiligheid of de openbare orde.

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een Europees Aanhoudingsmandaat vanuit Frankrijk. In België heeft de O.R. als enige taak na te gaan of verzoeker daadwerkelijk de gezochte persoon betreft en tevens na te gaan of hij al dan niet instemt met diens uitlevering.

Tot slot beslist de O.R. over een aanhouding op basis van ontrekkingsgevaar.

Het Franse strafrechtelijk onderzoek werd dus nog niet afgesloten zodat de Correctionele Rechtbank tot op heden geen uitspraak heeft gedaan over de grond van de zaak (en dus ook niet op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dd. 2.07.2019). Evenmin heeft de Raadkamer geoordeeld over het bestaan van bezwaren in hoofde van verzoeker.

Daarenboven betwist verzoeker zijn betrokkenheid bij de feiten.

Dat verzoeker dan ook, kort na zijn arrestatie, in vrijheid werd gesteld."

2.4 Verzoeker betoogt dat niet is vermeld waarom hij opnieuw de openbare zou kunnen schaden. Hij verwijst naar de betaalde borgsom en het feit dat er nog geen uitspraak werd gedaan over de grond van de zaak.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"*

Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum. In tegenstelling tot verzoekers betoog onder het eerste middel is hij evenmin in het bezit van een verblijfstitel dat hem onbeperkt verblijfsrecht geeft in België. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor bendevoering, gewone diefstal en heling. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekers kritiek in verband met het schaden van de openbare orde heeft slechts betrekking op één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker niet weerlegt dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en niet weerlegt dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, is het bevel om het grondgebied te verlaten afdoende gemotiveerd. De kritiek op het tweede motief volstaat niet om de bestreden beslissing te vernietigen. Bovendien motiveert de verwerende partij weldegelijk waarom hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, met name omwille van de maatschappelijke impact van de feiten waarvan hij verdacht wordt. Het gegeven dat verzoeker werd vrijgelaten mits betaling van een borgsom, doet hieraan geen afbreuk. Ook al is er nog geen strafrechtelijke veroordeling, toch kan de verwerende partij binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in ogenschouw en in overweging nemen. Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het motief waarbij hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden is niet kennelijk onredelijk op grond van de vaststelling dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens bendevoering, gewone diefstal en heling.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan herhaalt de Raad dat hij geen belang meer heeft bij deze kritiek, nu hij is vrijgelaten en hem een nieuwe termijn werd toegekend tot 9 juli 2020 om medische redenen.

Ten slotte merkt de Raad op dat 'het vermoeden van onschuld' een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer gecodificeerd werd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De bestreden beslissing, met name het

bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het 'vermoeden van onschuld' en artikel 6, § 2 van het EVRM kunnen te dezen niet dienstig worden opgeworpen. Het 'vermoeden van onschuld' heeft ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9 Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Zelfs wanneer Dienst Vreemdelingenzaken een gebonden bevoegdheid heeft om een Bevel om het Grondgebied te Verlaten én een Inreisverbod af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting. Dienst Vreemdelingenzaken behoudt een zekere appreciatiebevoegdheid.

Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (art. 74/13 Vw).

Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 EVRM.

Voormeld artikel stelt dat:

1 Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is m het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan ' ipso jure ' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip ' privéleven '. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven ' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ' privéleven ' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Verzoeker meent in casu dat het begrip 'familiaal leven ' in art. 8 EVRM de relatie tussen hem, zijn partner en zijn kinderen insluit.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker en zijn minderjarige kinderen die in België school lopen. Weliswaar stelt verwerende partij dat verzoeker een familie heeft in België, doch dat deze illegaal in België verblijven. Nergens wordt door verwerende partij nagegaan of de partner en kinderen van verzoeker in het bezit zijn van een Hongaarse verblijfsvergunning en of ze al dan niet een recht hebben dat afgeleid is van het Hongaars verblijfsstatuut van verzoeker. Verwerende partij deed hieromtrent geen onderzoek. Zij verwijst enkel naar een 'oud dossier', waarbij er op 22.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten zou betekend zijn. Foutief komt zij tot de vaststelling dat verzoeker nooit gevolg heeft gegeven aan dit bevel. Verzoeker is thans in het bezit van een geldig Hongaarse verblijfsvergunning wat impliceert dat hij België wel degelijk heeft verlaten.

Art. 8 EVRM stelt dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is de er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Dat de O.R. te Turnhout immers besliste om verzoeker in vrijheid te stellen mits betaling van een borgsom van 12.500 €, hetgeen geenszins gebeurd zou zijn mocht verzoeker een gevaar vormen voor de openbare veiligheid of de openbare orde.

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een Europees Aanhoudingsmandaat vanuit Frankrijk. In België heeft de O.R. als enige taak na te gaan of verzoeker daadwerkelijk de gezochte persoon betreft en tevens na te gaan of hij al dan niet instemt met diens uitlevering.

Tot slot beslist de O.R. over een aanhouding op basis van ontrekkingsgevaar.

Het Franse strafrechtelijk onderzoek werd dus nog niet afgesloten zodat de Correctionele Rechtbank tot op heden geen uitspraak heeft gedaan over de grond van de zaak. Evenmin heeft de Raadkamer geoordeeld over het bestaan van bezwaren in hoofde van verzoeker.

Daarenboven betwist verzoeker zijn betrokkenheid bij de feiten.

Dat verzoeker dan ook, kort na zijn arrestatie, in vrijheid werd gesteld.

Met de betreden beslissing schendt verwerende partij eveneens het IVRK, meer bepaald art. 9, dat stelt dat kinderen en ouders niet van elkaar mogen worden gescheiden, tenzij een scheiding in het belang is van het kind en volgens de vastgestelde procedures gebeurt. Kinderen en ouders moeten in zulke procedures hun standpunt kunnen geven. Wanneer kinderen en ouders toch van elkaar gescheiden worden, hebben zij in ieder geval recht op regelmatig contact. Tenzij ook dit niet in het belang is van het kind.

In casu is een regelmatig contact niet meer aan de orde indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten en gedurende 3 jaar niet meer kan terugkeren. De kinderen zijn opgegroeid met hun vader. Bij een (gedwongen) verwijdering zal er onherstelbare schade ontstaan. Verzoeker zal op geen enkele manier nog zijn bijdrage kunnen leveren in de opvoeding van zijn kinderen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen."

2.6 Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van*

de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarnaar verzoeker in dit kader eveneens verwijst, luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht in zich dragen, hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, dient aldus te worden herhaald dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met zijn vrouw en kinderen op het Belgische grondgebied. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Het is mogelijk dat de betrokkene familie (2 kinderen en een partner) heeft in België. Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.”

Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen rekening is gehouden met zijn vrouw en kinderen en er geen onderzoek is gebeurd naar hun verblijfssituatie. Verwerende partij heeft, blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, wel degelijk rekening gehouden met het eventuele verblijf van zijn vrouw en kinderen op het Belgische grondgebied en heeft vastgesteld dat zij, net als verzoeker, illegaal op het grondgebied verblijven. Gezien het hele gezin België dient te verlaten is er geen sprake van een verbreking van de familiale banden. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn Hongaarse verblijfstitel verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel en herhaalt dat de Hongaarse verblijfstitel geen afbreuk doet aan het voorgaande. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In tegenstelling tot verzoekers betoog is er ook geen sprake van een scheiding met de kinderen. De verwerende partij stelt vast dat het ‘hele’ gezin België dient te verlaten en dat de kinderen, net als verzoeker, illegaal op het grondgebied verblijven. Het is in het belang van de kinderen dat zij hun ouders volgen naar het land van herkomst dan wel een derde land en samen een nieuwe toekomst uitbouwen.

Waar verzoeker zich beroept op artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad erop dat dit artikel geen directe werking heeft. Deze bepaling, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op

precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN